

Търсачът

Преди две години, когато приключвах лекция пред група двойки, разказах, както ми е навик, една приказка като прощален подарък. За моя изненада, човек от групата поиска думата и предложи и той да ми подари една история. Предавам тук неговата приказка, която толкова обичам, в памет на приятеля ми Джей Рабон.

Това е историята на един човек, когото бих определил като търсач...

Търсачът е някой, който търси; не е непременно човек, който намира.

Не е и някой, който непременно знае какво търси. Просто е човек, чийто живот представлява търсене.

Един ден търсачът почувствал, че трябва да тръгне за град Камир. Бил се научил да обръща сериозно внимание на тези усещания, които идвали от непознато място в него самия, така че оставил всичко и потеглил.

След като вървял два дни по прашните пътища, различил Камир в далечината. Малко преди да стигне до града, вниманието му било привлечено от хълм вдясно от пътя, покрит с чудна зеленина и обсипан с множество дървета, птици и прелестни цветя. Ниска ограда от лакирано дърво обграждала хълма от всички страни.

Бронзова портичка го приканвала да влезе.

Изведнъж усетил, че забравя за града и отстъпва пред изкушението да си почине за малко на това място. Търсачът влязъл през портичката и бавно тръгнал сред белите камъни, които изглеждали безразборно разпръснати между дърветата.

Позволил погледът му да прелита като пеперуда върху всяка подробност от пъстроцветния рай.

Имал очи на търсач и може би затова открил следния надпис върху един от камъните:

Абдул Тарег, живял 8 години, 6 месеца, 2 седмици и 3 дни

Малко се разстроил, като видял, че камъкът не бил просто камък: бил надгробна плоча. Натъжил се при мисълта, че там било погребано толкова малко дете. Като се огледал, човекът установил, че на съседния камък също имало надпис.

Приближил се и прочел:

Ямир Калиб, 5 години, 8 месеца и 3 седмици

Търсачът се почувствал ужасно разстроен.

Красивото място било гробище и всеки камък бил надгробна плоча. Една по една, започнал да чете плочите. Върху всяка имало подобен надпис: име и точната продължителност на живота на покойника. Обзел го ужас, когато установил, че възрастта на детето, живяло най-дълго време, едва надвишавала единайсет години... Налегнат от неизмерима мъка, седнал и заплакал.

Пазачът на гробището, който минавал наблизко, се приближил. Известно време го наблюдавал мълчаливо как плаче и накрая го попитал дали оплаква някой близък.

— Не, не плача за близък — казал търсачът. — Какво става в този град? Какво ужасно нещо се случва тук? Защо има толкова много мъртви деца, заровени на това място? Какво е това страшно проклятие, което тегне върху хората, та ги е принудило да направят детско гробище?

Старецът се усмихнал и казал:

— Успокойте се, няма такова проклятие. Работата е там, че при нас има отдавнашен обичай. Нека ви обясня: когато някой младеж навърши петнайсет години, родителите му подаряват тетрадка като тази, която нося аз на врата си, и всеки път, когато нещо много го е зарадвало, той трябва да отвори тетрадката и да запише в нея:

Вляво: това, което го е зарадвало.

Вдясно: колко време е продължила радостта.

Запознал се с годеницата си и се влюбил в нея: колко време е продължила тази безмерна страст и радостта, че я познава? Седмица? Две? Три седмици и половина?...

След това вълнението на първата целувка — колко е продължило? Минута и половина, колкото целувката? Два дни? Седмица?

Бременността и раждането на първото дете?...

А женитбите на приятелите? А най-мечтаното пътуване? А срещата с брата, който си идва от далечна страна?

Колко е продължила радостта от тези събития? Часове? Дни?

Така в тетрадката записваме всеки момент на радост... Всеки момент.

Когато някой човек умре, обичаят ни е да отворим тетрадката му и да съберем времето на неговата радост, за да го запишем върху гроба му. Защото това според нас е единственото и истинско ЖИВЯНО ВРЕМЕ.